

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

★

SCABIESBESTRIJDING

Het artikel Scabiesbestrijding van coll. HERMANS in dit *Tijdschrift* (blz. 626), las ik met veel belangstelling.

Jammer genoeg vestigt schr. in het geheel niet de aandacht op de beteekenis, die ook de hond of de kat in het met schurft besmette gezin kunnen hebben; als verder verspreidende of smetstofdragende „gezins“-bestanddeelen. En dat is toch waarlijk geen zeldzaamheid! Wel degelijk moeten in zoo'n behandeld huishouden ook de hond of de kat naar een deskundige ter contrôle worden gezonden, want meestal worden ook de kleine huisdieren in die gezinnen door schurft aangetast.

Jammer ook dat schr. niet aangeeft op grond waarvan hij de uitbreiding van scabies in dezen tijd meent te moeten vaststellen. Ik krijg zoo den indruk, dat hij verwacht dat dit wel zal gebeuren als gevolg der toenemende moeilijkheden met de meest gewone hygiënische maatregelen. Toch trek ik voor alsnog sterke uitbreiding heden ten dage in twijfel. Cijfers uit de Polikliniek voor Honden en Katten te Amsterdam, wijzen in het geheel nog niet op een uitbreiding van dit euvel, en deze cijfers stammen toch juist uit die gezinnen, wier hygiënische omstandigheden het allereerst door de moeilijke tijden hebben te lijden. Misschien is de uitbreiding, waarop coll. HERMANS doelt, slechts schijnbaar, omdat de diagnose scabies eerder en beter wordt gesteld dan vroeger. Want mijns inziens toonen de artsen meer belangstelling dan vroeger voor deze patiënten. In den loop der jaren heeft namelijk een grondige wijziging plaats gevonden in de manier, waarop de schurftlijders onder de honden en katten bij den dierenarts worden aangemeld en waarop zij diens spreekuur weer verlaten. Vroeger gebeurde het haast altijd, dat in een gezin als eerste schurftpatiënt de hond of de kat door ons werd ontdekt, terwijl dan bij navraag onzerzijds altijd één der gezinsleden al met jeuk of huiduitslag behept bleek. In zoo'n geval werd dan natuurlijk de bewuste persoon onmiddellijk verwezen naar den huisdokter. Maar meestal werd de patiënt dan gerustgesteld (ten onrechte!), omdat de dokter (gedachtig „JESSNER“!) het woord scabies niet durfde uitspreken, of omdat er gesproken werd van „broodschurft“ „zomeruitslag“ of iets dergelijks. Bovendien was de dokter heel vaak min of meer „beleedigd“, dat een „veearts“ den patiënt met die waarschijnlijkheidsdiagnose van schurft naar hem durfde te zenden en stelde „liever“ geen schurftdiagnose! Gelukkig is dat thans anders geworden. Nu wordt ons meermalen door den huisarts een gezinslid met den hond of de kat voor de zekerheid ter onderzoek gezonden, en zijn leden uit het besmette gezin meestal reeds onder medische behandeling, of wordt gevraagd naar den aard van een huidziekte bij hond of poes.

De zwavelzalf, welke HERMANS aangeeft is de zoogenaamde HELMERICH's schurftzalf, waarbij officieel echter niet „praec.“, maar sulf. sublimat. moet worden gebruikt!

Schr. beveelt verder aan hulppersoneel in te schakelen. Dit zou ik toch willen doen in ieder geval, niet alleen geeft dit een zeer belangrijke besparing van insmeermateriaal, maar de inwrijving zelve geschiedt natuurlijk veel intensiever en veel rationeeler, zoodat de patiënten veel vlugger en grondiger genezen zijn. Gedurende de bijna 25 jaar dat ik hondenarts ben, heb ik dan ook nooit anders dan door mijn geschoold personeel de schurftpatiënten laten inwrijven en inborstelen, met vlugge en goede resultaten!

Ook ik voel het als een groote leemte, dat de scabiesbestrijding nog steeds niet wettelijk is geregeld, waarbij dan ook het kleine huisdier niet mag vergeten worden. Om dan nog maar te zwijgen van de runderschurft, welke zoo vaak schurft in gezinnen op het platteland veroorzaakt.

Amsterdam, 19 Maart 1942

P. C. EICHHOLTZ
arts voor kleine huisdieren